

LBRIS | We know
books
Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

EMILY MCINTIRE

HOOKED

Traducere din limba engleză de
IONEL GHIRAGOSIAN

LEDA BAZAAR

PROLOG

A fost odată ca niciodată

MĂ SIMT ALTFEL DECÂT CREDEAM CĂ O SĂ FIE.

Să îlucid.

Monturile îmi ies în evidență când îmi răsucesc încheietura mâinii și, când el cascadează ochii mari, cu sângele țâșnindu-i din gât și udându-mi pielea de pe antebraț, mă lovește un val de satisfacție c-am ales să-mi înfig cuțitul în artera lui carotidă. Suficient de adânc încât să-i provoc moartea, dar și suficient de lent ca să mă pot bucura de fiecare ultimă secundă a vieții lui jalnice care se scurge, luându-i și sufletul nefericit.

Știam c-o să dureze doar câteva clipe până să-și piardă cunoștința, însă de atât am nevoie.

De câteva secunde.

Suficient cât să se uite în ochii mei și să știe că sunt monstrul pe care l-a creat. Întruparea vie a păcatelor lui, care revin ca să se răzbune.

Totuși, *sperasem* oarecum să implor. Doar puțin.

Stau pe vine deasupra lui mult timp după ce sângele încetează să mai curgă, cu palma plină de bătători pe gâtul său și cu cealaltă ținând teaca pumnalului, așteptând *ceva*, dar nu fac decât să mă înfior când sângele i se răcește pe pielea mea și conștientizez că nu moartea *lui* o să mă liniștească.

Abia când telefonul îmi vibrează în buzunar îi dau drumul, povara risipindu-se când cadavrul îmi cade din brațe.

— Bună, Roofus!

— De câte ori trebuie să-ți spun să nu-mi mai zici așa? izbucnește el.

Rânjesc.

— Cel puțin încă o dată.

— Ai făcut-o?

Trecând prin birou și intrând în baie, dau drumul la apă până se încălzește, pun telefonul pe difuzor și încep să-mi spăl brațele stropite de sânge.

— Bineînțeles că da!

Ru mormăie.

— Cum te simți?

Apuc marginea chiuvetei și mă aplec în față ca să mă uit în oglindă.

Cum mă simt?

Inima nu-mi bate mai tare. Sângele nu-mi clocotește. Nu sunt slăbit.

— Cam dezamăgit, mă tem.

Luând un prosop din cuierul de perete, mă usuc și mă întorc în birou, întinzându-mă după costumul meu.

— Ei bine, nu e surprinzător. James Barrie, cel mai greu de mulțumit copil din tot universul!

Zâmbesc în timp ce îmi închei nasturii de la sacou, aranjându-mi manșetele când mă aflu din nou deasupra unchiului meu. Îl privesc de sus, ochii lui negri uitându-se în gol la

tavan, cu gura deschisă și relaxată – cam așa cum m-a forțat mereu s-o țin pe a mea.

Amuzant!

Însă inocența mi-a fost răpită cu mult înaintea lui.

Îi dau la o parte piciorul, cizmele lui hidoase din piele de crocodil improșcând sângele care s-a adunat sub cadavru.

Oftând, mă apuc de vârful nasului.

— Situația a devenit cam... murdară.

— Mă ocup eu de asta! promite Ru și izbucnește în râs. Inveselește-te, puștiule! Te-ai descurcat bine. Ne vedem la Jolly Roger? Este timpul să sărbătorim.

Întrerup apelul telefonic fără să-i răspund și mă gândesc la faptul că asta e ultima clipă pe care o să mi-o petrec vreodată cu o rudă. Închid ochii și inspir profund, în căutarea vreunui strop de regret.

Nu regret nimic.

Tic.

Tic.

Tic.

Sunetul spintecă liniștea și mă zgârie pe interior. Scrâșnesc din dinți când deschid ochii, încercând să-mi dau seama de unde vine zgomotul continuu. Lăsându-mă pe vine, scot batista din buzunarul de la piept și, băgând mâna în blugi unchiului meu, îi scot ceasul de buzunar din aur.

Tic.

Tic.

Tic.

Furia mi se răsucesc în stomac și mă strânge, așa că izbesc ceasul de pământ. Pulsul îmi crește când mă ridic, strivind de nenumărate ori cu piciorul obiectul hidos, până ce transpirația îmi acoperă fruntea, curgând apoi pe obraz și pe podea. Doar când sunt sigur că nu mai scoate niciun sunet mă pot relaxa.

Mă îndrept și expir, aranjându-mi părul și pocnindu-mi gâtul.

Poftim! E mai bine așa.

— Adio, unchiule!

Băgând batista înapoi în buzunarul de la costum, plec de lângă bărbatul pe care îmi doresc să nu-l fi cunoscut vreodată.

Acum sunt cu un pas mai aproape de cel responsabil pentru toate și, de data asta, nu o să mai poată fugi.

CAPITOLUL I

Wendy

NU AM FOST NICIODATĂ ÎN MASSACHUSETTS, DAR am auzit de lipsa căldurii. Așadar, deși diferența de temperatură din Florida este șocantă, nu e cu totul neașteptată. Totuși, când tremur în maiou, în briza slabă care-mi suflă peste brațe, nu mă pot abține să nu-mi doresc să fi rămas acasă, în loc să aleg să-mi urmez familia spre noua locuință din Bloomsburg.

Totuși, nu suport gândul ideea de a nu fi aproape de ai mei dacă au nevoie de mine. Tata este dependent de muncă – chiar mai mult după moartea mamei –, și, fără mine prin preajmă, fratele meu mai mare de 16 ani, Jonathan, ar fi complet singur.

Întotdeauna am fost răsfățata tatei, chiar dacă el îngreunează situația. Am sperat că, după mutare, o să se domolească și o să-și facă timp pentru familia lui în loc să caute constant următorul lucru important de care să se apuce. Însă Peter Michaels nu se liniștește niciodată. Setea lui de noi speculații e mai puternică decât dorința unei legături de familie. Faptul că revista *Forbes* l-a desemnat drept cel mai

bun om de afaceri pentru al cincilea an consecutiv înseamnă că are multe oportunități în privința asta. Și, ca proprietar al celei mai mari companii aeriene din emisfera vestică, are fonduri pentru oportunitățile menționate anterior.

NevAirLand. *Te ducem oriunde vizezi!*

— Ar trebui să ieșim în oraș în seara asta, spune prietena mea, Angie, în timp ce șterge teigheaua de la Vanilla Bean, cafeneaua unde lucrăm amândouă.

— Și ce să facem? o întreb.

Sincer, speram doar să mă duc acasă și să mă relaxez. Sunt aici doar de o lună și ceva și am lucrat atât de mult, încât nu mi-am petrecut nicio seară cu Jonathan. Deși este în faza adolescenței în care crede că „nu are nevoie de nimeni și de nimic”, deci oricum s-ar putea să nu mă vrea prin preajmă.

Angie ridică din umeri.

— Nu știi! Câteva dintre fete spuneau că merg la Jolly Roger.

Strâmb din nas. Și din cauza „fetelor”, și a denumirii localului despre care vorbește.

— O, haide, Wendy! Ești aici de aproape două luni și nu ai ieșit niciodată în oraș, insistă Angie și își țuguie buza de jos, împreunându-și mâinile ca și când s-ar ruga.

Clătinând din cap, oftez.

— Nu cred că prietenele tale mă plac.

— Nu e adevărat! Doar că nu te cunosc încă. Trebuie să ieși cu noi în oraș ca să nu te placă.

— Nu știi, Angie! Îmi mușc buza de jos și adaug: Tata e plecat din oraș și nu îi place când ies și atrag atenția.

Angie își dă ochii peste cap.

— Ai 20 de ani, fată. Taie cordonul ombilical!

Îi zâmbesc fără tragere de inimă. La fel ca majoritatea oamenilor, Angie nu poate înțelege cum este să fii fiica lui Peter Michaels. Chiar dacă aș vrea, nu am cum să tai cordonul

ombilical. Puterea și influența lui ajung în toate colțurile universului și nu există niciun lucru sau om pe care să nu-l controleze. Sau, dacă există, nu l-am cunoscut până acum.

Clopoțelul montat deasupra ușii sună, anunțând intrarea prietenei lui Angie, Maria, al cărei păr lung și brunet scânteiază datorită luminilor din tavan când vine spre noi.

Ridic din sprâncene când mă uit la ea și din nou la Angie.

— În orice caz, în ce fel de local i se permite accesul unei fete de 20 de ani?

— Nu ai un buletin fals? mă întrebă Maria când ajunge la casa de marcat.

— *Cu siguranță* nu am așa ceva. Nu m-am furișat niciodată într-un bar sau club în viața mea. Ziua mea de naștere este peste câteva săptămâni. O să merg cu voi data viitoare, spun și le fac semn să mă lase în pace.

Maria mă măsoară din priviri.

— Angie, nu ai buletinul surorii tale? Ele două... seamănă, zice Maria în timp ce întinde mâna și-mi atinge părul castaniu. Dacă-ți expui puțin trupul, nici măcar nu o să se uite la poza din buletin.

Râd în vreme ce îi ignor cuvintele, dar stomacul mi se strânge, căldura urcându-mi prin vene și înroșindu-mi obraji. Nu încalc regulile! Nu le-am încălcat niciodată. Însă ideea de a ieși în seara asta, de a face ceva rău, îmi trimite un fior pe șira spinării.

Maria este una dintre „fete”, și nu a fost nici pe departe amabilă, dar, când o văd zâmbind și trecându-și degetele prin păr, mă întreb dacă Angie are dreptate. Poate că totul este în mintea mea și pur și simplu nu i-am oferit o șansă. Nu am avut niciodată un adevărat grup de prietene apropiate, deci nu știu cum ar trebui să funcționeze.

— Nu-mi pasă dacă nu vrei să mergi, zice Angie și se bosumflă, aruncând cârpa udă spre mine. Eu iau decizia finală.

Râd și clatin din cap după ce termin de umplut recipientele pentru dimineață.

— Hmm! Maria sparge zgomotos un balon de gumă, privind-mă intens cu ochii ei negri, apoi mă ia la întrebări: Nu vrei să mergi?

Ridic din umeri.

— Nu e asta, doar că...

— Probabil că este mai bine, mă întrerupe ea. Nu cred că JR este pe placul tău.

Mă enervez și mă îndrept.

— Ce vrei să spui cu asta?

Maria rânjește.

— Vreau să spun că nu este pentru *copii*.

— Haide, Maria, nu fi nesuferită! intervine Angie.

Maria râde.

— Nu sunt, doar spuneam și eu. Dacă este *el* acolo? Poți să-ți imaginezi? Ar rămâne marcată pe viață doar din cauză că a fost în aceeași clădire și ar fugi acasă ca să îi povestească tăticului ei.

Îmi ridic bărbia.

— Tata nici măcar nu e în oraș.

Maria își înclină capul, strângând din buze.

— Atunci, dădacei tale.

Enervarea îmi trece prin stomac, iar nevoia de a-i dovedi că se înșală mă face să mă hotărâsc, forțându-mă să vorbesc.

— Vin! zic, uitându-mă la Angie.

— Da! exclamă Angie și aplaudă.

Mariei îi licăresc ochii.

— Sper c-ai să faci față.

— Las-o baltă, Maria! O să se descurce. Este un bar, nu un club de sex, o ia Angie peste picior, înainte să se întoarcă spre mine. Nu o asculta! În plus, mergem acolo doar ca să încerce să-i atragă atenția bărbatului ei misterios.

— Chiar o să-i atrag atenția.

Angie își înclină capul.

— Fată, nici măcar nu știe că ești!

— La un moment dat, trebuie să mi se schimbe norocul, zice Maria și ridică din umeri.

Nedumerirea mă face să mă încrunt.

— Despre cine vorbiți?

Un rânjet obraznic se furișează pe chipul Mariei și o expresie visătoare apare în ochii lui Angie.

— Despre Hook.

CAPITOLUL 2

James

— EXISTĂ O NOUĂ PROPUNERE.

Torn două degete de Basil Hayden în păhărelul de cristal, adăugând un cub de gheață și savurând aroma înainte să mă întorc spre Ru.

— Nu știam că acceptăm propuneri noi, spun eu.

El ridică din umeri, aprinzându-și trabucul și pufăind.

— Nu acceptăm, dar sunt om de afaceri, iar asta are un potențial imens.

Vocea îi este înăbușită când vorbește cu trabucul în gură, însă anii în care i-am sorbit cuvintele ca și cum ar fi fost desprinse din Evanghelie mă ajută să-l înțeleg ușor.

Roofus, cunoscut tuturor drept Ru, este singura persoană din viața mea în care merită să am încredere. M-a salvat din iad, iar eu n-am să pot niciodată să-l răsplătesc. Însă chestia asta e valabilă doar în cazul lui, ceea ce *îngreunează* situația când decide să implice oameni noi în operațiunea noastră.

A devenit nesăbuit odată cu vârsta.

— Într-o zi, incapacitatea ta de a refuza *potențialul* o să teucidă, îi spun.

Ru mijește ochii.

— Nu intenționez să mor și să-mi las moștenirea unui britanic.

Rânjesc. Toate astea sunt oricum ale mele, doar că lui nu îi place să o spună cu voce tare. Nu vrea să admită că învățacelul și-a depășit maestrul, că el ține frâiele doar pentru că îi permit eu. Este adevărat din clipa în care mi-am murdărit mâinile cu sângele unchiului meu, cu opt ani în urmă, în ziua în care am împlinit 18 ani. L-am eviscerat ca pe un pește inutil ce era și apoi am folosit același cuțit ca să-mi tai friptura la cină, provocându-i pe toți să mă întrebe de ce aveam degetele pătate de roșu.

Poate că Ru are titlul de șef, dar *de mine* se tem toți.

Lăsându-mi paharul pe marginea biroului, mă așez pe unul dintre fotolii.

— Mortalitatea ta nu este ceva despre care-mi place să glumesc în mod special.

Câteodată chiar cred că Ru se consideră de neatins. Asta îl face să fie neglijent, să aibă încredere prea ușor și să le permită oamenilor să se apropie prea mult. Din fericire, mă are pe mine, iar eu o să-mi înfig cuțitul în oricine încercă, savurând cum li se scurge viața din ochi în timp ce le curge sângele în mâinile mele. Presupun că, atunci când trăiești ce am trăit eu, înveți repede că ești nemuritor doar în amintirile oamenilor.

Ru se apleacă în față, lăsând trabucul în scrumiera ornamentată din colțul biroului său.

— Atunci fii atent! Avem pe cineva interesat să devină *partener*, zice Ru și rânjește. Vrea să ne extindă rețeaua de distribuție. Să ducă marfa noastră în noi colțuri ale universului.

— Fascinant! exclam în timp ce îmi iau o scamă de pe sacou. Cine este?

Întreb doar ca să îi fac pe plac. Nu sunt deloc interesat să aducem pe cineva nou. De trei ani apelăm la traficantul

nostru de droguri și l-am verificat personal. L-am văzut transpirând când urmărea cum praful nostru magic era încărcat în avion, ascuns în lăzi cu homari. Am stat lângă el în cabină tot zborul, jucându-mi pe degete cuțitul cu lamă curbată în timp ce se scăpa pe el de neliniște.

Dacă vrei să te asiguri de loialitatea cuiva, trebuie să te asiguri că înțelege *de ce* o meriți. Și m-am asigurat că oamenii înțeleg că vârful unui cuțit rănește mai mult când cel care îl folosește se bucură să provoace suferință.

Ru se șterge la gură cu mâna.

— Ai auzit de avioanele NevAirLand?

Înțepenesc pe loc, iar sângele-mi îngheață în vene. Sunt foarte sigur că nu am menționat niciodată nimănui numele ăla, mai ales lui Ru.

— Nu pot să spun că am auzit.

Îmi tremură maxilarul.

— Ei bine, cred că ești singurul, râde Ru. Proprietarul, Peter Michaels, tocmai s-a mutat aici.

Inima mi se izbește de coaste. *Cum de mi-a scăpat asta?*

— O?

Ru dă aprobator din cap.

— E în căutarea unei noi *aventuri*, îmi explică și zâmbeste, iar dinții lui puțin strâmbi licăresc. Este corect să îl primim cum se cuvine și să îl anunțăm cum funcționează lucrurile pe aici.

Îmi zvâcnesc mâinile de furia care crește în mine ori de câte ori aud numele lui Peter Michaels. Mă întind și iau paharul de cristal, ținându-l strâns când anticiparea îmi apare în piept.

Ce întâmplare că bărbatul pe care tânjesc de mult să-lucid mi se servește pe o tavă de argint...

— Ei bine, mi se pare o ocazie minunată! răspund și zâmbesc.

Ru își ia trabucul.

— Nu-ți ceream permisiunea, puștiule, dar mă bucur că ești de acord!

— Așadar, când ne întâlnim cu el?

Sorb din băutura, încercând să-mi calmez bătăile rapide ale inimii.

— *Eu* mă văd cu el în seara asta. *Singur*, spune și mijește ochii.

Mi se strânge stomacul.

— Lasă-mă să vin cu tine, Roofus! Nu ar trebui să te întâlnești singur cu el.

Ru oftează, trecându-și o mână prin părul ridicol de roșcat.

— Ești prea amenințător, puștiule. Întâlnirea asta trebuie să fie prietenoasă.

Aici nu pot să îl contrazic.

— Măcar ia-l pe unul dintre băieți!

Ideea că Ru o să fie singur cu Peter Michaels îmi dă fiori.

Suflând fumul, Ru face un cerc în aer.

Mă aplec în față, lovind cu monturile în biroul lui.

— Roofus! *Promite-mi* că nu o să mergi singur! Nu fi nesăbuit!

— Și tu nu-ți uita locul! izbucnește el. *Eu* conduc operațiunea, nu tu. Tu îmi dai socoteală mie. Ce ar fi să-ți arăți recunoștința și, pentru prima dată, să faci ce naiba îți spun?

Tonul lui mă face să scrâșnesc din dinți și, dacă ar fi fost altcineva, i-aș fi mulțumit pentru că mi-a adus aminte chiar înainte să-i tai limba. Însă Ru scapă de multe lucruri de care nimeni altcineva nu o face.

Prima dată l-am văzut pe Ru când aveam 13 ani – la doi ani după ce fusesem trimis în America să locuiesc cu unchiul meu. Citind în bibliotecă, am auzit zarvă pe hol și am ieșit să văd ce se întâmplă. Aruncând o privire prin ușa întredeschisă